

Arrest

nr. 132 292 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Lersson GOMES MONTEIRO, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

1.2. De gemachtigde nam op 11 maart 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

1.3. De eerste bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2014 werd ingediend door :

G.M.E. (R. R. : 671102355405)

nationaliteit: Kaapverdië

geboren op 23.10.1971

adres: Patronaatstraat 7 - 2640 Edegem

+ kind: G.M.L. geboren op 18.06.2004

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, het vermindering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769) van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kaapverdië aangezien haar moeder en haar twee zussen hier verblijfsrecht hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijke te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat indien betrokkene een verblijf wenst in functie van haar moeder dan dient betrokkene zich te beroepen op de geëigende procedure m.n. art 40bis van de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene haalt tevens aan dat haar zoon alhier in België is geboren en zijn hele leven lang in België heeft gewoond. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene draagt zelf de verantwoordelijkheid in deze situatie. Betrokkene heeft er namelijk voor gekozen om zich te nestelen in een illegaal verblijf. Betrokkene haalt aan hier geruime tijd te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 27.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats "zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Het feit dat zij alhier nog steeds met haar zoon verblijft is te wijten aan haar eigen houding.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op- een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren. Zo zou zij aldaar niemand hebben om haar te helpen en zou zij nergens kunnen verblijven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon alhier geboren is, dat hij onze taal spreekt, dat hij alleen maar de Belgische cultuur zou kennen en dat hij geen enkele binding zou hebben met Kaapverdië. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Portugees zou spreken, wat toch haar moedertaal is, en dat haar zoon niet zou opgevoed zijn in het Portugees, niettegenstaande het mogelijk is dat hij daarnaast ook het Nederlands zou leren. Wat er ook van zij, betrokkene heeft zich heel bewust genesteld in illegaal verblijf.. Het feit dat zij aldus nog steeds hier verblijven is te wijten aan haar eigen houding door zich niet in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving en bovendien geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de verwijzing naar art 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft; dienen wij "op te merken dat betrokkene niet aantoont op welke wijze dan ook deze artikels geschonden zouden worden. Wij ontnemen op geen enkele wijze het recht op onderwijs van haar zoon. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert verder nog dat zij al een alleenstaande moeder in gevaar zal komen. Ook deze bewering wordt niet gestaafd met een begin van bewijs.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de nationale veiligheid en openbare veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zich zo goed als mogelijk heeft trachten te integreren, dat zij verschillende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, dat zij zich volledig tracht te integreren en dat zij getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

1.4. De tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: G.M.E.

geboortedatum: 23.10.1971

nationaliteit: : Kaapverdië

+ kind: G.M.L. geboren op 18.06.2004

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de schending van artikel 8 EVRM, de schending van de artikelen 28 en 29 van het IVRK en tenslotte de schending van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekster licht haar eerste middel uitvoerig als volgt toe: *“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 06.02.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. (...). Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen: 1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Verzoekster diende op 06.02.2014 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009 Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt — Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block: Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011.*

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden. Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel minister De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt-M weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. (...).

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris

geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden. Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf. Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd. In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking: (...) De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Dat verzoekster reeds meer dan tien jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Dat verzoekster al geruime tijd in België verblijft en haar leven hier in veiligheid heeft opgebouwd. Verzoekster kan niet terugkeren naar Kaapverdië, zij heeft haar leven hier opgebouwd met haar moeder en zussen die voor haar instaan en voor een onderkomen zorgen. Zij heeft geen onderkomen in Kaapverdië, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Bovendien is haar zoon hier geboren en volgt hij hier school. Hij is schoolplichtig verzoekster kan hem toch niet zomaar van school 'plukken' om terug te keren naar haar land van herkomst!. Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren. Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift. Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk met kunnen leiden tot regularisatie. Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kaapverdië aangezien haar moeder en haar twee zussen hier verblijfsrecht hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, dat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen met m disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder art 8. Verzoekster, haar zussen en moeder vormen een duurzame familiecel! Dat zij met uit elkaar gehaald mogen worden! Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoekster wordt zo immers van haar moeder en zussen gescheiden, het kind zou gescheiden worden van zijn grootmoeder en tantes. Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar haar land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties. DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (...). Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat de zussen en moeder van verzoekster in België verblijven, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoekster begrijpt niet waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat de moeder en zussen van verzoekster in België verblijven en dat zij een familiecel vormen. Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken_ Een

eventuele terugkeer naar Kaapverdië zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken. Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een familie vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven! Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken! De zussen en moeder van verzoekster verblijven immers legaal in België, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoekster naar Kaapverdië wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM. Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Kaapverdië wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken! Artikel 8 EVRM luidt: (...) Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn m het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een pressing social need . Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven m de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Kaapverdië onmogelijk maken! De moeder en zussen van verzoekster bezitten verblijfsrecht in België, zij staan in voor haar onderhoud, nu verzoekster niet kan werken. Dat bij een eventuele terugkeer naar Kaapverdië, zij verplicht zou zijn om haar familie achter te laten. Waar zou zij bovendien terecht kunnen?!

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van land het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (...).

Het feit dat de familie van verzoekster in België verblijft, zorgt er bovendien voor dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst om haar bij te staan. Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster ! Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM. Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het familieleven van verzoekster. Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoekster al heel haar leven met haar zussen en moeder heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden. Zelfs indien er sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", wat in casu niet het geval is, dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is. Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekster, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan zij terecht bij haar familie en heeft zij een onderkomen. Waar zou verzoekster moeten verblijven met haar kind?! Haar moeder en zussen verblijven in België. Tot wie moet zij zich richten voor hulp en ondersteuning in Kaapverdië? Dit onoverkomelijk probleem stelt zich nu niet. Verzoeker is alleenstaande moeder, waar zou zij terechtkunnen?! Het familieleven van verzoekster, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden! Bovendien faalt DVZ erin afdoende rekening te houden met de belangen van het kind. Hij zou zijn grootmoeder en tantes moeten achterlaten. Bovendien is hij in België geboren en groeit hij hier op. Hij heeft geen enkele binding met Kaapverdië en kan bijgevolg niet terugkeren! Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoekster van mening is dat zij dit wel degelijk aantoonde in haar verzoekschrift en de gevoegde stukken. De enige manier voor de hele familie om een stabiel familieleven op te bouwen, is in België! In Kaapverdië zouden zij immers niet de kans

krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen. Dat er bij gevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een familie vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van deze familie.

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster. Verzoekster wenst op te merken dat haar aanvraag gebaseerd is op art 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Art 40 bepaalt immers de voorwaarden van gezinshereniging. Art 40 stelt het volgende: (...).

Bijgevolg kan men een aanvraag op basis van art 40 indienen indien men:

- Unieburger is of Partner van een Unieburger is
- Minderjarig kind van een Unieburger is
- Ouder is van een minderjarige Unieburger

Aangezien zij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft zij dit ook niet gedaan.

Louter om deze redenen dient te beslissing reeds vernietigd te worden, nu duidelijk blijkt dat, indien verwerende partij het dossier van verzoekster onderzocht had, reeds gebleken zou zijn dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Verzoekster voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."(...).

Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom het feit dat het kind van verzoekster in België geboren is en al 10 jaar in België verblijft, geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Louter stellen dat dit element niet aanvaard kan worden en dat dit te wijten zou zijn aan de eigen houding van verzoekster niet voldoende! Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in België, maakt het ditmaal de afweging niet! Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar! Het kind van verzoekster verblijft al zijn hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! DVZ heeft gemakkelijks halve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen. DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij of zij veilig is en meer mogelijkheden heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf!

Bovendien kan er in dit geval geen sprake zijn van zich bewust nestelen in illegaal verblijf. Integendeel zelfs! Verzoekster heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen, aangezien zij volledig aan de voorwaarden voldoet. Zij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar haar veiligheid gegarandeerd kan worden en zij een familie kon vormen met haar moeder en zussen. Mocht zij België verlaten hebben, zou zij zelf haar rechten geschonden hebben en zou haar aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat zij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven. DVZ stelt dat het langdurig verblijf van verzoekster en haar zoon geen buitengewone omstandigheid kan vormen omdat verzoekster hier zelf verantwoordelijk voor is... Deze stelling is totaal absurd! Natuurlijk is verzoekster zelf verantwoordelijk voor haar langdurig verblijf! Acht DVZ een langdurig verblijf alleen maar geldig als het in een gesloten centrum doorgebracht wordt, en dus buiten de wil van verzoekster? ! DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Bovendien, kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. Op zijn minst dient opgemerkt te worden dat de zoon van verzoekster niet gestraft mag worden voor handelingen die men aan verzoekster zou willen verwijten. De zoon van verzoekster zelf is immers niet verantwoordelijk voor het illegaal verblijf van verzoekster, bijgevolg mag dit niet aan hem verweten worden en dient men hun rechten te vrijwaren! (...) Verzoekster wenst op te merken dat zij reeds meer dan 10 jaar op Belgisch grondgebied verblijft. Dat alhoewel verzoekster een meerderheid van haar leven heeft doorgebracht in Kaapverdië, men een afwezigheid van meer dan 10 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is. Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden! Bovendien spreekt DVZ zichzelf tegen door in de bestreden beslissing zelf op te merken dat de zussen en moeder van verzoekster zich in België bevinden. Verwerende partij heeft weet van het feit dat de familie van verzoekster zich in België bevindt, doch weigert hier afdoende rekening mee te houden. Dit is dan ook flagrant onzorgvuldig! Immers, verzoekster is al 10 jaar niet meer in Kaapverdië geweest. Dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 10 jaar zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang en dit terwijl haar familieleden verblijfsrecht hebben in België. Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken. De bestreden beslissing vermeldt dat een eventuele terugkeer voor korte tijd zou zijn, doch weigert er rekening mee te houden dat verzoekster haar leven in gevaar dient te brengen en verplicht wordt om opvang te vragen. Dit lijkt absurd en nutteloos daar verzoekster een onderkomen heeft in België en opgevangen wordt door haar moeder en zussen. Waarom zou zij dan voor een kort verblijf dienen terug te keren?! Waar zou zij terecht kunnen? Zij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Dit is onredelijk!

(...)

Hoe kan men in het geval van het kind spreken van een "land van herkomst"?! Hij is er nog nooit geweest! Het land van herkomst van het kind is België! DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Dat het feit dat verzoekster in België verblijft, in afwachting van haar procedure en waar zij een veilig leven kan leiden en een degelijke opleiding voor haar kind kan krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoet om verblijf te bekomen en niet alleen haar leven maar ook haar rechten in het geding zou gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied. (zie voorgaande) Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoekster en haar kind! DVZ vermeldt het volgende: "... aangezien het zeer ongeloofwaardig is ... en dat haar zoon niet zou opgevoed zijn in het Portugees..." Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant! Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat het kind van verzoekster enkel Nederlands zou spreken als "onwaarschijnlijk"! Verzoekster en haar kind wonen en leven hier! Dat verzoekster haar kind dan ook wenst op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van DVZ om het tegengestelde te verwachten! Bovendien wenst verzoekster nogmaals op te merken dat het kind niet gestraft mag worden voor de acties van de ouder! Verzoekster is naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor haarzelf kon opbouwen en heeft zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd. Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van het kind gespeeld, in de meest negatieve betekenis! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind! De belangen van het kind mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen of willen verwijten! De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster is om geen rekening te houden met de belangen van het kind en zijn integratie af te doen als "onwaarschijnlijk". Dit is echter flagrant onzorgvuldig! Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niet te hoeven doen!

(...)

In Kaapverdië kan het kind van verzoekster niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs. In de bijgevoegde statistieken van Unesco, staat duidelijk vermeld dat slechts 55% van de Kaapverdische jongeren toegang hebben tot het hoger onderwijs. DVZ stelt dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in haar land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Kaapverdië. Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn. Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek? Het kind heeft enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes. Hoe kan men in het geval van het kind spreken van een "land van herkomst"?! Hij is er nog nooit geweest! Het land van herkomst van het kind is België! DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en alle stukken! De enige kans voor verzoekster om haar kind een volwaardige opleiding te geven, is in België! Dit is immers het land waar hij geboren is, verblijft, waarvan hij de taal spreekt, waar hij geïntegreerd is, waar hij de nodige ondersteuning heeft, Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid

vormt! De opmerking van verwerende partij dat verzoekster de belangen van het kind zou geschonden hebben is werkelijk hallucinant!

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Kaapverdië? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van het kind. DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen van het dossier. Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van DVZ om het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken. Keer op keer haalt men aan dat men geen rekening zou moeten houden met de aangehaalde elementen, aangezien ze voorkomen uit illegaal verblijf. Zoals reeds meermaals aangehaald is dit onredelijk en onjuist! Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen. DVZ dient het dossier van verzoekster echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoeker aanhaalt. Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel." Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken! Eens te meer daar verwerende partij alle elementen aangehaald door verzoekster niet ontkent. Men stelt gemakkelijks halve hier geen rekening mee te moeten houden. Dit is flagrant onjuist!

(...)

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende : Artikel 28 Onderwijs Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen. Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen. Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen. Verzoekster is ouder van een schoolplichtig kind. In Kaapverdië kan hij niet dezelfde kansen krijgen op onderwijs. Verzoekster wenst haar kind een degelijke opleiding te kunnen geven. De enige kans voor verzoekster om haar kind een volwaardige opleiding te geven, is in België! ! Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt! Het kind van verzoekster moet de kans krijgen op onderwijs! Het feit dat het kind in België geboren is, en al 10 jaar in België leeft en opgroeit, is wel degelijk een grond tot verblijfsmachtiging! Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in het land van herkomst, maakt men ditmaal de afweging niet! Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar! Het kind van verzoekers verblijft al zijn hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om daar geen rekening mee te houden! Dat een eventuele terugkeer naar Kaapverdië wel degelijk een schending zou uitmaken van het IVRK! Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij weigert deze internationale verdragen te toetsen aan het dossier van verzoekers en zonder meer stelt dat niet zou aangetoond zou zijn waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen terwijl ze voorafgaandelijk in de beslissing poogt te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid zou vormen. Het mag duidelijk zijn dat dit een buitengewone omstandigheid vormt en dat een eventuele terugkeer de belangen van het kind ernstig zou schaden.

(...)

Kaapverdische, alleenstaande vrouwen, worden nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd. Kaapverdische vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Kaapverdische samenleving. Kaapverdië heeft tot op heden geen wetgeving die specifiek geweld tegen vrouwen veroordeeld. Bijgevolg kunnen Kaapverdische vrouwen zich niet tot de lokale autoriteiten richten voor steun. Dat het duidelijk mag zijn dat zij in heel Kaapverdië zou moeten leren leven met deze sociale stigmatisering en dat dit voor verzoekster onmogelijk is! Bovendien is het onredelijk van DVZ om dit niet te onderzoeken! DVZ dient te onderzoeken of verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

(...)

Verzoekster is van mening dat haar langdurig verblijf en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden. DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. (...).

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek? ! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist. DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg, Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden. Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden. Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden. Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. In gelijkaardige dossiers verklaart DYZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen. Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DYZ. Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, het feit dat het kind van verzoekster in België opgegroeid is, enkel de Belgische cultuur kent en binnenkort schoolgaand zal zijn, ...Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.3. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 toch nog moet worden toegepast. Het bestuur motiveerde in de bestreden beslissing evenwel correct dat; "Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing". Dit vernietigingsarrest van de Raad van State heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie dan ook niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

2.1.4. De Raad wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

2.1.5. Wat betreft de opgeworpen schendingen van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geldt dat deze als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toelaat om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

2.1.6. Ook de beschouwingen van verzoekende partij, dat de gemachtigde of de indertijd bevoegde staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.7. Verzoekster slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen. Ook de door de verzoekende partij opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij verwijst niet naar concrete gevallen en toont niet aan in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

2.1.8. Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. De gemachtigde van de staatssecretaris is gebonden door de vigerende wetgeving. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009.

2.1.9. Betreffende de opgeworpen schending van "de wet van 29.07.1991", die de formele motiveringsplicht betreft, laat de Raad gelden dat verzoekster in gebreke blijft precies aan te duiden welke wetsartikelen zij op welke wijze precies geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat de Raad gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De Raad is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14 juni 1994, nr. 47.940, Arr. RvS 1994, z.p.). De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.1.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster "geen buitengewone omstandigheden" heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

2.1.11. Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

2.1.12. De Raad wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris wettelijk een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.13. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen in haar uitgebreide motivering:

"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). 8gevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kaapverdië aangezien haar moeder en haar twee zussen hier verblijfsrecht hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat indien betrokkene een verblijf wenst in functie van haar moeder dan dient betrokkene zich te beroepen op de geëigende procedure m.n. art. 40bis van de Vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene haalt tevens aan dat haar zoon alhier in België is geboren en zijn hele leven lang in België heeft gewoond. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene draagt zelf de verantwoordelijkheid in deze situatie. Betrokkene heeft er namelijk voor gekozen om zich te nestelen in een illegaal verblijf Betrokkene haalt aan hier geruime tijd te verblijven.

Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 27.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Het feit dat zij alhier nog steeds met haar zoon verblijft is te wijten aan haar eigen houding.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren. Zo zou zij aldaar niemand hebben om haar te helpen en zou zij nergens kunnen verblijven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Betrokkene haalt aan dat haar zoon alhier geboren is, dat hij onze taal spreekt, dat hij alleen maar de Belgische cultuur zou kennen en dat hij geen enkele binding zou hebben met Kaapverdië. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Portugees zou spreken, wat toch haar moedertaal is, en dat haar zoon niet zou opgevoed zijn in het Portugees, niettegenstaande het mogelijk is dat hij daarnaast ook het Nederlands zou leren. Wat er ook van zij, betrokkene heeft zich heel bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat zij aldus nog steeds hier verblijft is te wijten aan haar eigen houding door zich niet in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving en bovendien geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de verwijzing naar art. 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft; dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont op welke wijze dan ook deze artikels geschonden zouden worden. Wij ontnemen op geen enkele wijze het recht op onderwijs van haar zoon. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert verder nog dat zij al een alleenstaande moeder in gevaar zal komen. Ook deze bewering wordt niet gestaafd met een begin van bewijs. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de nationale veiligheid en openbare veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zich zo goed als mogelijk heeft trachten te integreren, dat zij verschillende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, dat zij zich volledig tracht te integreren en dat zij getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2.1.14. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoord heeft op kennelijk redelijke wijze.

2.1.15. In een derde onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de motieven inzake het niet aanvaarden van de elementen van de aanwezigheid van de zoon en de familiecel die de verzoekende partij zou vormen met haar zussen en moeder. Zij betoogt dat een terugkeer wel degelijk een breuk van de familiale relaties zou inhouden, alsmede dat niet wordt gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden zou vormen.

2.1.16. Verzoeksters kritiek mist elke feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt in de paragraaf die aanvangt met "*Betrokkene haalt tevens aan dat haar zoon alhier in België is geboren...*" duidelijk en terecht gemotiveerd waarom de aanwezigheid van verzoeksters in dit geval geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

2.1.17. Evenmin toont verzoekster met de loutere bewering dat een terugkeer naar Kaapverdië wel degelijk een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM aan waarin die schending precies gelegen zou zijn. Zij weerlegt evenmin de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, en kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er een onzorgvuldig onderzoek is gebeurd.

2.1.18. Ten overvloede merkt de Raad op dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

2.1.19. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.1.20. In casu toont verzoekster niet aan dat zij het gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster uit beweringen, doch zij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Evenmin toont zij aan dat haar kind (dat op heden 10 jaar oud is) haar niet kan vergezellen naar het land van herkomst of een ander land, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

2.1.21. Het loutere gegeven dat de meerderjarige zussen en de moeder van verzoekster tot verblijf in België zouden zijn toegelaten, zoals verzoekster betoogt, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering, die op zich niet het directe gevolg is van de bestreden beslissing, om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van de benodigde documenten geenszins zonder meer strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653 van, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.)

2.1.22. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de

vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.23. In een vierde onderdeel heeft de verzoekende partij kritiek op het gedeelte van de motivering dat betrekking heeft op de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar haar moeder. De verzoekende partij betoogt dat zij die mogelijkheid niet heeft aangezien zij niet minderjarig is. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt evenwel:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouderzijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

De kritiek dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing is, indien zij aantoonbaar ten laste te zijn van haar moeder, is gelet op artikel 40bis, 3° in fine van de vreemdelingenwet dan ook niet terecht.

2.1.24. In een vijfde onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat het louter feit dat haar kind al 10 jaar in België verblijft, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 20 december 2011, doch de verzoekende partij verkoos zelf om haar illegaal verblijf verder te zetten. Ook in een zesde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat haar langdurig illegaal verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

2.1.25. De loutere bewering dat verzoekster nergens naar toe kan in Kaapverdië en haar leven in België heeft opgebouwd waardoor zij niet naar Kaapverdië zou kunnen reizen om er zich in regel te stellen met de vigerende wetgeving en aldaar haar aanvraag in te dienen, wordt door verzoekster niet met overtuigende stukken gestaafd. Verzoekster beperkt zich tot de loutere herhaling van de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen en waarop afdoende werd geantwoord door het bestuur in de bestreden beslissing.

2.1.26. In de laatste onderdelen van haar betoog verwijst verzoekster naar het school lopen van haar kind en stelt zij dat het Kinderrechtenverdrag geschonden wordt, onder verwijzing naar artikelen 28 en 29 van dat verdrag.

2.1.27. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van een kind en het ingeroepen IVRK en dienaangaande een afweging heeft gemaakt:

"Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat de verwijzing naar art 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft, dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont op welke wijze dan ook deze artikels geschonden zouden worden. Wij ontnemen op geen enkele wijze het recht op onderwijs van haar zoon. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

2.1.28. Wat de artikelen 28 en 29 IVRK betreft, geldt dat de inhoud van deze artikelen op zichzelf niet kan volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing de opgeworpen verdragsartikelen zou schenden. Immers wordt, noch in de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch in onderhavig verzoekschrift, aangetoond dat de kinderen in haar land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten of dat dit onderwijs niet conform de bepalingen van het IVRK zou worden georganiseerd. Wat het schoollopen van de zoon van de verzoekende partij in België betreft, dient verder nog opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de zoon schade zou lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van dien aard is dat de zoon van verzoekster er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

2.1.29. Voorts stelt verzoekster dat zij als Kaapverdise vrouw riskeert om geweld te moeten ondergaan in haar land van herkomst. Verzoekster beperkt zich evenwel tot vage beweringen die zij niet bewijst. De mediaberichtgeving die verzoekster nu voorlegt toont helemaal niet aan dat zij als individueel persoon een bepaald gevaar loopt om geweld te moeten ondergaan. Verzoekster heeft het in haar betoog niet over een levenspartner en zij beweert ook geen mensen meer te kennen in Kaapverdië. Zodoende zou het bestuur moeten geloven dat zij bij aankomst aldaar meteen een groot risico zou lopen geweld te moeten ondervinden omdat zij een alleenstaande vrouw is. Gelet op het ontbreken van zelfs maar een begin van bewijs in die richting is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur dit element niet aanvaard heeft.

2.1.30. Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft verzoekster immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals reeds uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het is niet omdat verzoekster stelt dat elementen van integratie wel buitengewone omstandigheden vormen, zonder dat zij overigens in het verzoekschrift toelicht om welke redenen deze elementen van integratie haar precies zouden verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, hetgeen zij evenmin heeft gedaan in de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

2.1.31. De Raad wijst er op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij

gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekster wist dat haar verblijf met haar zontje precair was. Dit wordt overigens door verzoekster ook niet als dusdanig betwist.

2.1.32. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is dan ook geen sprake. De Raad stelt tevens vast dat verzoekster verwijst naar rechtspraak van deze Raad zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. Zo is de verwijzing van verzoekster naar een arrest van de Raad met nr. 80 255 niet dienstig, temeer nu duidelijk blijkt dat de motieven manifest verschillend zijn van deze van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden hetzelfde zijn, terwijl het Belgisch recht geen precedentenrechtspraak kent.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster ontwikkelt tevens een middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onder de bijlage 13. Verzoekster lijkt dit middel te stoen op een *“gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”* alsook op *“strijdigheid met de instructies om het bevel af te leveren”*.

2.2.2. Verzoekster licht haar middel als volgt toe: *“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.”* Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten- 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2.3. Verzoekster acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu *‘indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden’* alsmede dat nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag van 11 maart 2014.

2.2.4. De onontvankelijkheidsbeslissing van 11 maart 2014 inzake de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014 betreffen twee van elkaar te onderscheiden beslissingen, met elk een eigen motivering in rechte en in feite. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals overigens uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de

vreemdelingenwet, hetgeen een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde uitmaakt. Het loutere feit op zich dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen. Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (RvS 5 maart 2013, nr. 222.740).

2.2.5. De Raad merkt nog op dat verzoekster het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat zij *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”* niet betwist, noch in rechte noch in feite.

2.2.6. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrondd middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd, zodat zelfs in verzoeksters eigen redenering, het bevel niet mede vernietigd dient te worden.

2.2.7. Verzoeksters verwijzingen naar de arresten van deze Raad met de nrs. 77.128 en 77.130 zijn niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder de bijlage 21). Terwijl ook de verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 96.099 van 30 januari 2013 niet dienstig is, daar dit arrest een ongegrondheidsbeslissing in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een bevel om het grondgebied te verlaten betrof.

Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrondd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC